

[Oluf Pedersen.]

obligationer er nedskrevet til deres reelle værdi, som jeg mener ligger på en trediedel af deres pålydende. Før man har foretaget en sådan nedskrivning, kan man ikke tale om overskud. Man har pålagt befolkningen store nye skatter for at forøge overskuddet, men jeg er bange for, at hvis det var gjort rigtigt op, havde der ikke været noget overskud, men tværtimod et underskud, og uafhængigt af, om man synes om det eller ej, er det givet, at hvis der er et underskud, skal det ud af verden.

Det for mig afgørende er, om finansministeren fremover vil finansiere byggeriet over nationalbanken. Jeg mener, at regeringen snart må være blevet klar over, at det er umuligt at skabe billig finansiering over nationalbanken uden at ødelægge landets pengevæsen. Var det muligt at gøre det, havde JAK-folkene ret, da de i sin tid hævdede det. Jo mere staten låner ud, jo mindre bliver der til privat finansiering. Der bliver ikke en øre mere til finansiering, fordi staten giver lån, medmindre man vil gå den vej at lave flere penge og derigennem ødelægge landets pengevæsen. De store billige statslån fører automatisk til den høje diskonto; man driver renten op, og det er højfinansien, der render med gevinsten. Det burde den høje regering være klar over. Den har ikke været klar over det, men jeg håber, den vil blive det. Derfor spørger jeg: Vil den højtærede finansminister bekræfte, at regeringen er klar over den fare, der ligger i finansiering over nationalbanken?

For ikke at blive misforstået vil jeg gerne sige, at jeg vender mig ikke imod overtrækket, kun imod et så stort overtræk, at det ødelægger pengevæsenet. Jeg er klar over, at der ikke her kan tales om et bestemt beløb; det er ikke noget, man kan udregne matematisk; man må lære af erfaringerne, hvor mange penge man kan tillade sig at sende ud i omsætningen uden at ødelægge pengevæsenet. Man må imidlertid være klar over, at seddelomløbet er afgørende for sedlernes værdi, selvom der ikke kan

nævnes noget bestemt beløb; det skifter efter forholdene. Man skal blot være klar over, at det er et bedrag med meget farlige konsekvenser at tro det muligt at have en billig statsfinansiering, uden at andre må betale gennem skatter eller uden at ødelægge landets pengevæsen.

A. Lyng: Det er en årlig tilbagevendende begivenhed, at man under finanslovforslagets behandling hører om de store årlige udgifter til Grønland, hvilket ganske naturligt vækker opmærksomhed også udenfor folketinget, ikke mindst i dagbladene. Det sker, at man møder folk, der stiller sig skeptisk, fordi de ikke kender baggrunden for disse udgifter. Jeg vil derfor gerne — for at sætte lidt kød på disse tørre tal i finanslovforslaget og til nærmere orientering for dem, der ikke kender forholdene i Grønland — fremdrage visse forhold, som måske kan give et indtryk af behovet for og nødvendigheden af at bevilge disse store beløb trods den økonomisk vanskelige situation i landet.

Den økonomiske situation i Danmark har medført, at 5 års planen for anlægs- og byggevirksomheden i Grønland i årene 1954—58 foreløbig ikke kan holde. Grønlandsdepartementet har ønsket at bruge gennemsnitlig ca. 24 mill. kr. årlig i løbet af 5 år, heraf noget mere i den første, noget mindre i den sidste periode, alt i alt ca. 120 mill. kr. Det store tal lyder voldsomt i vore øren, men jeg kan oplyse, at de anlæg, der kan opføres for pengene, efter sigende kun ville koste halvt så meget, hvis de opførtes hernede. Den nye landsdel ligger langt borte, og transporten er dyr, hvilket medfører, at anlægsbudgettet ikke kan blive billigere. Som formildende omstændighed kan det dog nævnes, at en stor del af pengene vender tilbage i form af lønninger til arbejdskraft og betaling for indkøbte materialer, medens værdierne bliver indenfor riget til gavn for befolkningen.

Allerede i fjor, da man ifølge 5 års planen havde brug for ca. 33 mill. kr., blev der